

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobce: **PROSTOR a.s.**, se sídlem Čimická 90, Praha 8, zastoupen JUDr. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Palackého 10, Prostějov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2021, č. j. 4420/21/5300-22442-712851, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2023, č. j. 14 Af 22/2021 - 127,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Vymezení věci

[1] V projednávané věci je předmětem sporu otázka, zda měl být žalobci uznán nárok na odpočet daně z přidané hodnoty (dále „DPH“) v rozsahu plnění přijatých od dodavatelů úklidových a zahradnických prací z důvodu neprokázání přijetí plnění od deklarovaných dodavatelů, a dále v rozsahu plnění přijatého od dodavatele reklamních služeb z důvodu neprokázání skutečného přijetí těchto plnění v deklarovaném rozsahu.

[2] Finanční úřad pro hl. město Prahu provedl u žalobce daňovou kontrolu DPH za zdaňovací období květen – prosinec 2014, leden – květen a červenec – prosinec 2015 jejímž předmětem byla plnění přijatá od dodavatelů Leviata, s.r.o. (dále jen „Leviata“), a Liberecká rozvojová agentura LIRA, obecně prospěšná společnost (dále jen „LIRA“), JC PRO GROUP s.r.o., v likvidaci (dále jen „JC“) a Agentura HERA, s.r.o. (dále jen „HERA“). Ta vyústila ve vydání celé řady dodatečných platebních výměrů (specifikovaných v bodě 1 napadeného rozsudku), kterými správce daně uložil žalobci povinnost uhradit DPH a penále za výše uvedená zdaňovací období. Správce daně neuznal nárok žalobce na odpočet DPH, jelikož dospěl k závěru, že nebyl uplatněn v souladu s § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“). Daňový subjekt totiž neprokázal, že pro něj jednotlivé služby, jejichž přijetí v uvedených obdobích deklaroval od dodavatelů úklidových a zahradnických prací, uskutečnili právě tito dodavatelé. Ve vztahu k plněním deklarovaným od společnosti HERA žalobce neprokázal, zda byla skutečně přijata a zda byla uskutečněna v rozsahu uvedeném v daňových dokladech.

[3] Žalobce proti dodatečným platebním výměrům podal odvolání, která žalovaný napadeným rozhodnutím částečně změnil, ve zbytku je však odmítl a dodatečné platební výměry potvrdil. Následně proti těmto závěrům brojil žalobou u Městského soudu v Praze, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[4] Souhlasil s žalovaným, že nedostatek zaměstnanců, vozidel a dalších technických prostředků, jakož i jejich nekontaktnost, absence provozovny a nedostatky ve sbírce listin dodavatelů vedly správce daně k důvodným pochybnostem o tom, zda tito dodavatelé skutečně dodali deklarovaná plnění. Tyto pochybnosti žalobce nebyl schopen vyvrátit. Hodnotil též otázku použitelnosti důkazních prostředků získaných z trestních řízení; správce daně však splnil veškeré požadavky na něj v tom ohledu kladené judikaturou. Pro nadbytečnost následně odmítl i jednotlivé repetitivní důkazní návrhy žalobce. Dále se zabýval též dopady rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 9. 12. 2021, C-154/20, ve věci Kemwater ProChemie jakož i závěry navazující judikatury kasačního soudu. Uzavřel však, že z okolností případu a tvrzení žalobce nevyplývá, že skutečným dodavatelem musel být plátce DPH. Na tomto závěru nemohly nic zvrátit ani navrhované výpovědi svědků, kteří v této věci již jednou vypovídali, případně vypovídat odmítli. Ve vztahu k plnění od společnosti HERA uvedl, že pochybnosti žalovaného se vztahovaly jak k osobě dodavatele, tak předně k rozsahu faktického uskutečněného plnění. Z předložených fotografií totiž nebylo zjistitelné, ke které konkrétní akci a jakému konkrétnímu reklamnímu plnění v jejím rámci se vztahují. Žádné další důkazy, které by dále rozptýlily pochybnosti správce daně, žalobce nepředložil. Neunesl proto své důkazní břemeno a nárok na odpočet DPH mu proto z těchto plnění správce daně odepřel v souladu se zákonem.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

pokračování

[5] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[6] Předně namítl, že napadený rozsudek považuje za nepřezkoumatelný. Tuto vadu spatřuje v tom, že se soud nevypořádal s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2022, č. j. 2 Afs 20/2019 - 46, na který stěžovatel v rámci ústního jednání poukazoval.

[7] Soud rovněž pochybil, neboť neprovedl jím navrhovaný opětovný výslech svědků (pánů Apka a Černého). Ti byli vyslýcháni v době před rozhodnutím ve věci Kemwater ProChemie; byl-li si stěžovatel vědom této „nově otevřené“ procesní strategie, kladl by svědkům otázky ve smyslu tohoto rozsudku, což doposud nemohl učinit; nelze se proto divit (nesprávnému) závěru soudu, že stěžovatel nebyl schopen unést důkazní břemeno. K tomu doplnil, že „zažité postupy dle daňového řádu“ nejsou dle něj v souladu s evropským právem, neboť argumentace soudu nezohledňuje závěry nálezu Ústavního soudu Slovenskej republiky ze dne 12. 8. 2022 sp. zn. ÚS 259/2022.

[8] Závěrem nesouhlasil rovněž s posouzením věci ve vztahu ke společnosti HERA, které považuje za povrchní a zkratkovité; naopak je přesvědčen, že veškeré podmínky pro uznání odpočtu na DPH splněny byly.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že podanou kasační stížnost považuje za nedůvodnou, přičemž setrvává na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí a následně aprobovaných městským soudem v napadeném rozsudku. Pro úplnost uvedl, že povinností soudů není reagovat na každý dílčí argument žalobce, ale vypořádat se s nosnými žalobními námitkami. Této povinnosti pak soud jednoznačně dostál. Vzhledem k výše uvedenému navrhl zamítnutí podané kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Soud nejprve ověřil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že **není** důvodná.

[11] Kasační soud předesílá, že stěžovatel řadu námitek uplatnil v obecné rovině. K takto koncipovaným námitkám se však mohl Nejvyšší správní soud vyjádřit rovněž pouze obecně. Podle konstantní judikatury je totiž kasační bod způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Nejvyšší správní soud je tedy, vyjma případů taxativně uvedených, uplatněnými důvody kasační stížnosti vázán. Proto obsah a kvalita kasační stížnosti v podstatě předurčují obsah rozhodnutí soudu. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen rozsah přezkumné činnosti soudu. Ten není povinen a především ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta. K tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne

27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60).

[12] Nejvyšší správní soud připomíná, že městský soud nemá povinnost reagovat na každou dílčí žalobní argumentaci (a v žalobě obecně zmíněné tvrzení) a tu obsáhle vyvrátit. Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné tedy je, aby se soud ve svém rozhodnutí zabýval všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33, či rovněž náleze ÚS ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08).

[13] Napadený rozsudek kritéria přezkoumatelnosti splňuje, neboť se v něm městský soud vypořádal se stěžejní žalobní argumentací stěžovatele a dostatečně vysvětlil, proč ji považoval za nedůvodnou. Soud jasně a srozumitelně odkázal jak na relevantní právní úpravu, tak související judikaturu správních soudů a rovněž se neopomněl vypořádat s námitkami uplatněnými v žalobě. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí a řádně odůvodněné, ze kterého je zřejmé, proč soud žalobu stěžovatele zamítl. Nepřezkoumatelnost nelze vnímat jako subjektivní představu o tom, jak měl soud o podané žalobě rozhodnout. Jde o objektivní překážku, která by Nejvyššímu správnímu soudu bránila závěry městského soudu řádně přezkoumat. Taková situace v daném případě nenastala.

[14] Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, ve kterých pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. O takovouto situaci se však nyní nejedná. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každým dílčím argumentem, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich 5 Afs 87/2018 závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

[15] Stěžovatel uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu především ve vztahu opomenutí zohlednění rozsudku ze dne 27. 7. 2022, č. j. 2 Afs 20/2019 - 46, na který odkázal v rámci ústního jednání před soudem. Kasační soud ze záznamu z jednání zjistil, že žalobce odkázal na tento rozsudek ve vztahu k důkaznímu břemenu a povinnosti prokázat konečného dodavatele posuzovaných prací. Městský soud na tento rozsudek ve svém odůvodnění výslovně skutečně nereagoval; rozhodné však je, že se důsledně a podrobně zabýval námitkou rozložení důkazního břemene. V bodě 56 rozsudku se výslovně zabýval podstatou uplatněné námítky, tj. (domnělou) povinností

pokračování

prokazovat „*dodavatele svých dodavatelů*“. Soud tuto tezi odmítl a uvedl, že „*nic takového ze spisu nevyplývá, správce daně požadoval výhradně doložit, že deklarování dodavatelé plnění poskytlí v deklarováném rozsahu a čase, což se žalobkyni prokázat nepodařilo*“. To považuje kasační soud za zcela srozumitelné a dostačující; ostatně jak již uvedl výše, povinností soudu není reagovat na každý jednotlivý dílčí argument nebo odkaz na judikaturu a tu obsáhle vyvracet.

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti citoval z tohoto rozsudku pasáž, dle které „*není tak přípustné, aby stěžejním důvodem pochybností správce daně bylo neprokázání přijetí zboží deklarováním dodavatelem od v pořadí dalšího dodavatele, protože to není něco, co by měl daňový subjekt v řízení dokazovat*. O naznačenou situaci v nyní souzené věci nadto ani nejde; odkazovaný rozsudek je proto navíc zcela mimoběžný se skutkovým stavem zde. Městský soud v bodě 57 rozsudku zcela správně upozornil, že pochybnosti správce daně zahrnovaly naopak kupříkladu výběr finančních prostředků z bankovních účtů v hotovosti, nedostatek zaměstnanců, vozidel a dalších technických prostředků, absenci provozovny, nedostatky ve sbírce listin apod. Na tyto závěry však stěžovatel v kasační stížnosti nijak nereaguje.

[17] V další kasační námitce stěžovatel nesouhlasil se závěrem soudu, že na nyní souzený případ nedopadá rozsudek ve věci *Kemwater ProChemie*, resp. že není potřeba žalobou napadené rozhodnutí správních orgánů zrušit a vrátit k novému projednání. Žalovaný totiž dle stěžovatele vycházel z nesprávného právního závěru (o nutnosti jednoznačně identifikovat dodavatele plnění), a jednotlivé důkazy proto nehodnotil tak, jak hodnotit měl.

[18] Nejvyšší správní soud s náhledem stěžovatele však nesouhlasí. Zmíněný rozsudek Soudního dvora ve věci *Kemwater ProChemie* (C-154/20) skutečně pozměnil náhled na způsob, jak mají správci daně posuzovat prokázání skutečné totožnosti dodavatele zboží či poskytovatele služeb při hodnocení nároku daňového subjektu na odpočet DPH. Soudní dvůr konkrétně uzavřel, že postavení dodavatele zboží (poskytovatele služeb) jako osoby povinné k dani představuje jednu z hmotněprávních podmínek nároku na odpočet DPH (body 25 a 32). Prokázání toho, že osoba dodavatele (poskytovatele) je osobou povinnou k dani, v zásadě náleží osobě uplatňující nárok na odpočet DPH. Výjimku tvoří případy, ve kterých sám správce daně může s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti věci s jistotou dovodit, že dodavatel (poskytovatel) nutně měl postavení osoby povinné k dani – v takovém případě není nutné identifikovat konkrétního dodavatele či poskytovatele zdanitelného plnění (body 33, 34 a body 37 až 42).

[19] Kasační soud si je vědom, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno ještě před rozhodnutím ve věci *Kemwater ProChemie* a nemohlo tak zohlednit nové závěry v tomto rozhodnutí obsažené. Kasační soud však opakovaně uvádí (a stěžovatel to zcela opomíjí), že judikatura ve věci *Kemwater ProChemie* nemá vést automaticky ke zrušení všech dřívějších zamítavých soudních i správních rozhodnutí bez ohledu na okolnosti konkrétní věci. Vrátit věc až do daňového řízení je naopak namístě zpravidla tehdy, pokud tu existuje alespoň nějaká indicie ukazující na osobu odlišnou od deklarováného dodavatele, která mohla fakticky dodat sporné plnění (např. rozsudek ze dne 24. 3. 2022, č. j. 4 Afs 317/2021-50, bod 37, ze dne 25. 5. 2022, č. j. 10 Afs 374/2020-62, bod 29, ze dne 29. 6. 2022, č. j. 10 Afs 54/2020-55, bod 35, ze dne 30. 9. 2022, č. j. 2 Afs 125/2020-47, bod 13, nebo zcela čerstvě též rozsudek ze dne 17. 10. 2023, č. j. 2 Afs 148/2022 - 57) a daňový subjekt neměl dříve možnost takovou osobu označit. Takové indicie však soud

v projednávané věci nenalezl (viz níže). Spisová dokumentace na takovou osobu nepoukazuje (shodně též *de facto* tvrzení samotného daňového subjektu). Na tuto judikaturu byl ostatně stěžovatel výslovně upozorněn již v bodě 74 napadeného rozsudku s odkazem na shodné závěry rozsudku ze dne 20. 7. 2022, č.j. 10 Afs 281/2020 - 70; jak již však bylo uvedeno výše, tato východiska stěžovatel (mimo implicitní obecný nesouhlas) zcela přehlíží.

[20] Na výše odkazované závěry (vyřčené například již v rozsudku ze dne 17. 1. 2023, č. j. 1 Afs 178/2022- 74) odkázal též zcela správně městský soud v bodech 71 a následujících napadeného rozsudku. Ačkoliv proti těmto závěrům stěžovatel brojí (toliko obecně), v nyní souzeném případě není důvod se od nich odchýlit. Ostatně lze odkázat též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2022, č. j. 2 Afs 331/2018 - 85, v němž soud shodně jako v nyní posuzovaném případě hodnotil situaci, ve které nebylo zpochybněno samotné plnění, avšak pouze s ohledem na rozsudek ve věci *Kemwater ProChemie* soud bez dalšího nepřistoupil ke zrušení správních rozhodnutí (obdobně též rozsudek kasačního soudu ze dne 29. 6. 2022, č. j. 10 Afs 66/2019 - 51).

[21] I v této věci taková indicie chybí a neposkytl ji v řízení před městským soudem ani žalobce, byť mu soud dal dostatečný prostor pro dodatečné vyjádření v reakci na nejnovější posun judikatury.

[22] Kasační soud ze záznamu z ústního jednání před soudem ověřil, že stěžovatel (v postavení žalobce) setrval na argumentaci, že posuzované služby dodali deklarovaní dodavatelé (společnosti Leviata a LIRA). Přičemž dodal, že teprve pokud by soud dospěl k závěru o opaku (resp. tomuto tvrzení neověřil), navrhuje výslech svědků za účelem zjištění skutečného (jiného možného) dodavatele.

[23] Na tuto argumentaci reagoval soud podrobně v bodech 75 a následujících napadeného rozsudku, ve kterých plně v souladu s judikaturou ve věci *Kemwater Prochemie* uzavřel, že v souzené věci nejsou dány žádné indicie o existenci jiného dodavatele posuzovaných plnění v postavení plátce DPH.

[24] Ostatně sám stěžovatel *de facto* setrval na tvrzení, že dodavateli byly společnosti Leviata a LIRA (shodně viz též bod 3 vyjádření žalobce ze dne 5. 6. 2023), což však žalovaný zcela přesvědčivě a dostatečně zpochybnil (a stěžovatel se této otázce v kasační stížnosti nijak dále věcně nevěnuje). Za nevěrohodné a účelové pak lze označit obecné a ničím nepodložené „*alternativní*“ tvrzení učiněné žalobcem „*pro případ, kdyby*“.

[25] Nedůvodná je též argumentace, že stěžovatel byl v dobré víře o dodavateli sporných plnění. Rozšířený senát v rozsudku č. j. 1 Afs 334/2017 - 208 jednoznačně uvedl, že nelze podmínky pro vznik nároku na odpočet DPH rozšířit tak, že by byly splněny, kdyby „*daňový subjekt prokázal, že byl v dobré víře v to, že jedná s plátcem DPH*“. Takový postup by podle rozšířeného senátu zakotvil novou možnost vzniku nároku na odpočet DPH, s níž Soudní dvůr EU nepočítal. Rozšířený senát také zdůraznil, že důkazní břemeno ohledně prokázání skutečnosti, že dodavatel je plátcem DPH, tíží daňový subjekt. S výjimkou situace, že by správce daně měl z informací dostupných z úřední činnosti povědomost o tom, kdo je skutečným dodavatelem a že je také plátcem DPH. V nyní posuzované věci však stěžovatel toto důkazní břemeno neunesl.

pokračování

[26] V kasační stížnosti stěžovatel sporuje převážně neprovedení navrhovaných svědeckých výpovědí. Nejvyšší správní soud však souhlasí s městským soudem, že p. A. i p. Č. byli (opakovaně) vyslechnuti v daňovém řízení a daňový spis obsahoval také úřední záznamy o jejich výsleších před policejním orgánem. Jejich nový výslech by proto byl nadbytečný, na čemž nemění nic ani judikatura ve věci *Kemwater Prochemie*.

[27] Nelze se ztotožnit ani s námitkou stěžovatele, že byl připraven o možnost klást svědkům „vhodné otázky“ ve smyslu judikatury ve věci *Kemwater Prochemie*. Na tuto argumentaci reagoval zcela správně již městský soud v bodě 58 napadeného rozsudku, ve kterém upozornil, že „žalobkyně byla o provádění svědeckých výpovědí vždy řádně a v souladu se zákonem vyrozuměna a nyní namítané dotazy tak mohla položit svědkům v průběhu jejich výslechu sama. To však neučinila“. Nadto, jak již bylo řečeno výše, žalobce primárně setrval na svém tvrzení, že dodavateli byly společnosti *Leviata* a *LIRA* – nikoliv jiná, doposud neurčená společnost; není proto ani zřejmé, jaké konkrétní skutečnosti „ve vazbě na rozsudky ve věci *Kemwater Prochemie*“ měly být pomocí výslechů těchto svědků dokázány. Tyto skutečnosti stěžovatel neosvětlil v řízení před městským soudem a neuvedl je ani nyní v kasační stížnosti.

[28] K obecnému odkazu stěžovatele (v části týkající se plnění poskytnutých společností *Leviata* a *LIRA*) na náleží Ústavního soudu Slovenskej republiky, č. j. I. ÚS 259/2022-37 kasační soud uvádí, že mu není zřejmé, jak konkrétně tento náleží dopadá na nyní posuzovanou věc a jaké konkrétní závěry z něj stěžovatel dovozuje. V kasační stížnosti se totiž omezil pouze na kusý odkaz na toto rozhodnutí. Odkazovaná judikatura však na nyní posuzovaný případ nedopadá, jak již konstatoval městský soud. Uvedený náleží se totiž netýká výkladu práva EU (kam nejspíš směřuje stěžovatel svou argumentací), ale toliko procesem dokazování v rámci vnitrostátní slovenské právní úpravy.

[29] Městský soud zcela správně a vyčerpávajícím způsobem odkázal na relevantní judikaturu správních soudů (viz body 53 a následující napadeného rozsudku), kterou následně řádně aplikoval na zjištěný (a v zásadě nezpochybněný) skutkový stav. Na tyto závěry kasační soud plně odkazuje – ostatně stěžovatel se v této souvislosti omezil pouze na prostý nesouhlas se „zažitými postupy dle daňového řádu“. Tuto odkazovanou judikaturu nemá kasační soud za rozpornou s právem EU, a nevidí proto důvod v této souvislosti pro předložení předběžné otázky.

[30] V poslední části kasační stížnosti stěžovatel nesouhlasil se závěry žalovaného a soudu ve vztahu ke zpochybněnému plnění od společnosti *HERA*; zde však pouze stroze uvedl, že „ve spise je dostatek důkazů, které prokazují naplnění všech hmotněprávních podmínek“. S tímto obecným a neurčitým konstatováním kasační soud nesouhlasí a v podrobnostech plně a bez dalšího odkazuje na body 76 a následující napadeného rozsudku, kde se soud (v rozsahu uplatněných žalobních námitek) plněním od společnosti *HERA* zabýval. K hlubšímu posouzení důvodnosti tohoto tvrzení (jež lze jenom stěží označit za řádně uplatněný kasační bod) stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu neposkytl prostor (k tomu viz zásady řízení o kasační stížnosti popsané výše).

[31] Pro úplnost pak kasační soud dodává, že stěžovatel dne 16. 8. 2023 podal neúplnou (tzv. blanketní) kasační stížnost; následně byl řádně vyzván k jejímu doplnění usnesením ze dne 23. 8. 2023, č. j. 1 Afs 152/2023 - 15. Na tuto výzvu stěžovatel reagoval doplněním kasační stížnosti, ve kterém ve vztahu ke společnosti *HERA*, mimo výše uvedené obecné

konstatování, avizoval možné rozhojnění a konkretizaci své argumentace. Nejvyšší správní soud však stěžovatele již jednou k doplnění chybějící argumentace vyzýval a nebyl povinen tak činit opakovaně, ani vyčkávat s rozhodnutím ve věci samé.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. listopadu 2023

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu